

Βασίλειος Α. Κωνσταντινόπουλος **Καθηγητής Πανεπιστημίου**

Ελληνικοί εξοπλισμοί. Ευκαιρία για μια νέα προσέγγιση

Από το 1974, οπότε καταλήφθηκε η μισή Μεγαλόνησος από τον Αττίλα ως αποτέλεσμα του προδοτικού πραξικοπήματος της χούντας -για το οποίο δυστυχώς δεν λογοδότησε κανείς-, η Ελλάδα και η Κύπρος, ευρισκόμενες υπό τη διαρκή απειλή ενός νεοοθωμανικού αναθεωρητισμού, που προβάλλει την ισχύ του σε όλη την Νοτιοανατολική Μεσόγειο και κυκλοφορεί χάρτες με διχοτομημένο το Αιγαίο με την ανοχή, αν όχι συνενοχή των Μεγάλων Δυνάμεων -εξαιρουμένης της Γαλλίας-, αποδύθηκαν σε έναν αγώνα εξοπλισμών και αγορών τύπου σούπερ μάρκετ, λόγω του προφανώς επείγοντος χαρακτήρα τους. Η ανορθολογική αυτή διαδικασία στέρησε τη δυνατότητα σε Ελλάδα και Κύπρο να οργανώσουν, ενώ υπήρχαν οι προϋποθέσεις, μια στέρεη βάση αμυντικής βιομηχανίας και στους τρεις κλάδους των Ενόπλων Δυνάμεων με συμπαραγωγές και στη συνέχεια αυτοδύναμες παραγωγές προηγμένων οπλικών συστημάτων.

Το εγκληματικό στην όλη υπόθεση είναι ότι σημαντικές προσπάθειες δημιουργίας οπλικών συστημάτων (αντιαεροπορικό ΑΡΤΕΜΙΣ, ΤΟΜΑ ΚΕΝΑΥΡΟΣ κ.ά.) υπονομεύθηκαν από κύκλους που έθεταν το κέρδος υπεράνω του εθνικού συμφέροντος, αφήνοντας αναξιοποίητες τις δυνατότητες εγχώριων αμυντικών εταιρειών που θα μπορούσαν να είχαν δημιουργήσει ένα ασφαλές προβάδισμα έναντι της ραγδαίως αυξανόμενης τουρκικής αμυντικής βιομηχανίας.

Φθάσαμε στο ύψιστο σημείο αθλιότητας η Ελλάδα που εμφάνισε το πρώτο πολεμικό πλοίο της ανθρωπότητας, την τριήρη, το 730 π.Χ. να μην είναι σε θέση να διαθέτει μεγάλες ναυπηγικές μονάδες για την αναγκαία υποστήριξη του στόλου μας, όταν η Τουρκία κατασκευάζει φρεγάτες, υποβρύχια και αεροπλανοφόρα. Στην αεροπορία βέβαια τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα. Ενώ προπολεμικά η χώρα διέθετε εργοστάσιο αεροσκαφών, σήμερα δεν μπορεί να κατασκευάσει, ακόμη και με συμπαραγωγή, ένα εκπαιδευτικό αεροσκάφος, το οποίο, χρησιμοποιούμενο ως ελαφρύ μαχητικό, θα πρόσφερε τις υπηρεσίες του στην εγγύς υποστήριξη των στρατιωτικών τμημάτων, όταν η Τουρκία ετοιμάζει το δικό της μαχητικό αεροσκάφος. Αξιοθρήνητο επίσης είναι ότι δεν μπορεί η ΕΑΒ να αναλάβει την αναβάθμιση των μεταφορικών αεροσκαφών μας. Μπορεί βέβαια η συνεργασία με το Ισραήλ στον τομέα αυτό να έχει στρατηγικά και πολιτικά οφέλη, είναι όμως καιρός να αναπτύξουμε και τις δικές μας δυνάμεις.

Η αρνητική αυτή κατάσταση, αποτέλεσμα ανυπαρξίας πολιτικής βούλησης επί 48 ολόκληρα χρόνια μετά το 1974, δεν είναι δυνατό να συνεχισθεί, για να δρέπουν υπερκέρδη εταιρείες και πρόσωπα, ενώ υπάρχει δυνατότητα κοινού συντονιστικού οργάνου των επιμέρους αμυντικών προσπαθειών με σκοπό την ενιαιοποίηση των διασπασμένων τώρα αμυντικών φορέων και αξιοποίηση εξαιρετικών κατά τα άλλα ελληνικών εταιρειών και στους τρεις κλάδους των Ενόπλων Δυνάμεων με σαφή στοχοθεσία και υπαγωγή των αμυντικών εταιρειών κάθε κλάδου σε κοινό εποπτικό φορέα, στον οποίον θα συμμετέχουν Πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα. Έτσι και θα υπάρχει σχεδιασμός των αμυντικών παραγωγών για κάθε κλάδο, π.χ. για τον στρατό ξηράς, τεθωρακισμένα οχήματα, άρματα μάχης, πολλαπλοί εκτοξευτές ρουκετών κ.τ.λ., για την αεροπορία, εκτός από τη συντήρηση των αεροσκαφών, και παραγωγή προηγμένων εκπαιδευτικών αεροσκαφών και ελαφρών μαχητικών,

ελαφρών ελικοπτέρων, πυροσβεστικών αεροσκαφών, UAV, αντί-drones συστήματα κ.ά. και για το ναυτικό, κατασκευή φρεγατών, κορβετών, υποβρυχίων κ.τ.λ. Στην οργανωμένη αυτή αμυντική προσπάθεια θα συνδράμουν πολλοί άξιοι έλληνες επιστήμονες και ειδικευμένοι τεχνίτες, για να αποκτήσει η χώρα μια τέτοια εθνική αμυντική υποδομή, που θα της διασφαλίσει κύρος και εμπορικά κέρδη, κυρίως όμως θα διασφαλίσει επάρκεια αμυντικού υλικού, που, κατά κανόνα, τείνει να απομειούται σε πολεμικές συγκρούσεις.

Είναι βέβαια ευτύχημα ότι στις μεγάλες παραγγελίες που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί ή είναι υπό διαπραγμάτευση επιδιώκεται σε μεγάλο βαθμό η συμμετοχή εγχώριων αμυντικών εταιρειών, που η ποιότητα των προϊόντων τους και στον ηλεκτρονικό και στον παραγωγικό και στον μηχανικό τομέα έχει αναγνωρισθεί από ξένους βιομηχανικούς οίκους. Οι προτάσεις μάλιστα μερικών εξ αυτών να βελτιώσουν το επίπεδο των υφισταμένων τεθωρακισμένων οχημάτων με προσθήκη νέων πύργων, νέας θωράκισης κ.τ.λ. είναι μια αξιόπαινη προσπάθεια που θα πρέπει να υποστηριχθεί από τους αρμοδίους και σε κάθε περίπτωση να επιδιωχθεί μια βελτίωση του τελικού προϊόντος με προσθήκη πυραύλων, ηλεκτρονικών μέσων, συσκευών αυτοπροστασίας των τεθωρακισμένων οχημάτων και άλλων ενδεδειγμένων μέτρων. Με τον τρόπο αυτό η χώρα μας θα αποκτήσει προηγμένα οπικά συστήματα για την πολυδύναμη ενίσχυση της άμυνάς της. Η επιδιωκόμενη αυτή ενίσχυση αποκτά εξαιρετικό ενδιαφέρον με την πρόταση γνωστού γερμανικού οίκου για τη μεταφορά της γραμμής παραγωγής εξελιγμένων TOMA και TOMΠ (LYNX, PUMA, MARDER κ.ά.), την οποία πρέπει απαρεγκλίτως να καρπωθεί η χώρα μας. Ότι επίσης σε συνεργασία με τη Σερβία ή την Τσεχία πρέπει να επιδιωχθεί η παραγωγή πολλαπλών εκτοξευτών ρουκετών με ελληνική γραμμή παραγωγής είναι μια αναγκαία συνέπεια ουσιαστικής αναβάθμισης των αμυντικών μας δυνατοτήτων. Αυτές οι επιμέρους και αποσπασματικές δραστηριότητες είναι σκόπιμο να οργανωθούν υπό το πρίσμα μιας μακρόπνοης αμυντικής σχεδίασης, ώστε να αποκτήσει συνέχεια και συνέπεια η παραγωγή αμυντικού υλικού. Είναι αυτονόητο ότι επειδή οι μεγάλες παραγγελίες απαιτούν 3-6 χρόνια, για να παραδοθούν (φρεγάτες Belhara, F-16 Viper, F-35, νέα Rafale κ.τ.λ.), καθίσταται επιτακτική η ανάγκη αξιοποίησης του αδρανούς χρόνου μέχρι την εκδήλωση κάποιου θερμού επεισοδίου για την κατεσπευσμένη κάλυψη των αμυντικών κενών, ώστε να συντριβεί στη γένεσή της κάθε τουρκική απόπειρα κατάληψης εθνικού εδάφους.

Πρέπει να έχουμε υπόψη ότι δυστυχώς τα λεγόμενα «ευρωπαϊκά σύνορα» είναι σύνορα της πατρίδας μας και θα κληθούμε να τα υπερασπισθούμε εμείς ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΜΕΙΣ. Οι σύμμαχοι -πλην ίσως της Γαλλίας- ακόμη και το ΝΑΤΟ, σε περίπτωση σύγκρουσης θα καταφύγουν σε ευχολόγια και θα συνεχίζουν να ενισχύουν με οπικά συστήματα την Τουρκία, παρά τις φαινομενικές τους αντιρρήσεις, γιατί τα οικονομικά και στρατηγικά τους συμφέροντα είναι ισχυρότερα των αρχών του διεθνούς δικαίου. Η καθυστερημένη μάλιστα παράδοση στην Ελλάδα των πολυδιαφημιζόμενων F-35 σε αντίστιξη με την προγραμματισθείσα, αλλά ματαιωθείσα άμεση παράδοσή τους στην Τουρκία, ίσως οφείλεται σε ελιγμό του βαθέος αμερικανικού κράτους, το οποίο κωφεύει και εθελουφλεί στις κατάφορες τουρκικές παραβιάσεις του διεθνούς δικαίου, να παραδώσει εν τω μεταξύ στη γείτονα τον ίδιο χρόνο τα ίδια αεροσκάφη.

Η όλη αυτή εξοπλιστική στρατηγική πρέπει να οργανωθεί από κοινού με την Κύπρο, μικρές εταιρείες της οποίας δραστηριοποιούνται επαξίως στον αμυντικό τομέα, για να λάβει σάρκα και οστά ουσιαστικά το πατριωτικό δόγμα του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου και να απελευθερωθεί επιτέλους η Κύπρος από τη βαριά ανάσα του Αττίλα. Επίσης αυτονόητο είναι ότι η αναδιοργάνωση των Ενόπλων Δυνάμεων με

αερομεταφερόμενες δυνάμεις και νέο υλικό και σε επίπεδο μεταφορών και σε επίπεδο αποτροπής, πρέπει να λαμβάνει υπόψη όλες τις ενδεχόμενες απειλές του εχθρού, όπως κίνηση αεραγημάτων για κατάληψη νησιών-στόχων πίσω από τις γραμμές άμυνας, εναέρια και θαλάσσια UAV και πυραυλικό βομβαρδισμό κατοικημένων χώρων κ.ά., για να μπορέσει να τις αντιμετωπίσει αποτελεσματικά. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η αναθεωρητική απειλή του νεοοθωμανισμού έχει μόνιμο χαρακτήρα ως προς τους διεκδικητικούς της στόχους και η περιφρούρηση των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων διασφαλίζεται μόνο με ισχυρή αμυντική βιομηχανία. Αν οι αναγκαίοι εθνικοί πόροι δεν επαρκούν, τότε η σύσταση ενός ταμείου εθνικής άμυνας και ο περιορισμός της κρατικής σπατάλης δίνει μια αξιόπιστη απάντηση στην οικονομική πτυχή του προβλήματος. Νομίζουμε ότι αποτελεί περιττή πολυτέλεια η απώλεια και αυτής της ευκαιρίας. **Οί καιροί οὐ μενετοί.**